

Απόστολος Πιερρής

Εμπρός στην Αρχή! Σκοτώ νοντας πρώ τα τον Μινώ ταυρο

«Για να μπορέσει ένας θρησκευτικός θεσμός ή ένα κράτος να επιβιώσει επί μακρόν είναι ουσιώδες να ανανεώνεται επανερχόμενο συχνά στις συστατικές αρχές και πρώτες καταβολές του».

Niccolo Machiavelli, □ □ Λόγοι στα Πρώτα Δέκα Βιβλία του Τίτου Λίβιου, III,1

Βρισκόμαστε στη μέση καταιγίδας. Το σαπιοκάραβο του Καθεστώτος Leviathan που τυραννεί την κοινωνία μας έσπασε σε χίλια κομμάτια από τον Ανεμοστρόβιλο της Ιστορίας - και βυθίζεται. Αγωνιζόμαστε οι Δημιουργοί για την ύπαρξη, αλλά αγγαλλίαση μας συναρπάζει με τον ευαγγελισμό της σωτηρίας: το Καθεστώς καταρρέει, απελευθερωνόμαστε! Μια τελευταία κίνηση και αποτινάζουμε από πάνω μας την κόπρο του Αυγεία. Όλο το Σύστημα: Καθεστώς, πολιτικούς εντολοδόχους του, δημοσιογραφικούς αγωγούς του, πνευματικά δουλικά του, εκτομίες εξαρτηματικούς του. Ας είναι ευλογημένη η Καταιγίδα που μας ελευθερώνει! Ζούμε στιγμές έξαρσης, εποχή δημιουργικής καταστροφής. Δεν μας πτοεί ο κόπος και ο πόνος της νέας γέννας. Δημιουργοί είμαστε, ξέρουμε την ηδονή της δημιουργίας, ακόμη και από την καταστροφή, πέρα από την καταστροφή. Οι εντολοδόχοι του Καθεστώτος έγιναν οι διεθνείς μπουφόνι. Οι αγωγοί του οι εσωτερικοί

καραγκιόζηδες. Περιφρονούνται και περιωθούνται και περιγελώνται ραπιζόμενοι πανταχόθεν εκτός και εντός. Δίκαιος ο μισθός τους επιτέλους. Καρνάβαλοι ήσαν πάντα, αλλά το έκρυβαν κάτω από πέπλους επισημολαγνείας και μορφασμούς σοβαροφάνειας. Τώρα παρελαύνουν διαπομπευόμενοι. Η Ιστορία τους σύρει αλυσοδεμένους στον θρίαμβό της. προορίζονται για τον Καιάδα της. Δεν ταιριάζει στους δημιουργούς να τους λυπηθούμε. Εγκλημάτησαν κατά της χώρας και της κοινωνίας.

Η κοινωνία υποφέρει εξαιτίας τους. Η χώρα βρίσκεται στην κρισιμότερη στιγμή της ιστορίας της από την ίδρυσή της. Και είναι στη χειρότερη στιγμή της, γιατί το Καθεστώς την έχει απαξιώσει εντελώς. Κάτι παρακάτω: η αξία της δεν είναι μηδενική, είναι αρνητική. Είναι βάρος για όποιο συνδυασμό πάει να υπεισέλθει. Προσφέρεται, και δεν την θέλει κανείς. Εκπορνεύεται στους πάντες, και οι πάντες την αποστρέφονται.

Να το καταλάβουμε: χρεωνόμαστε την αναξιότητα του Καθεστώτος. Το Σύστημα είναι ανίκανο, αφερέγγυο, αναξιόπιστο. Έχει αχρηστέψει τη χώρα. Κάνει αμύθητη ζημιά στην Κοινωνία. Να το αποτινάξουμε για να επαναφέρουμε την αξία εκεί που μόνο ανήκει: στους Δημιουργούς. Οι Δημιουργοί παράγουμε αξία. Και οι Δημιουργοί θέλουμε ορθολογική κατανομή ρόλων και πόρων για να δημιουργήσουμε. Και οι Νέοι, το δυναμικό της μελλοντικής δημιουργίας, το ίδιο. Η Κοινωνία είναι γεμάτη χρησιμότητα. Θα αποτινάξει το άχρηστο Καθεστώς.

Ο ευτελισμός και η απαξίωση της χώρας εξαιτίας του Καθεστώτος διατρανώνεται συνεχώς. Το φιάσκο του αγωγού Μπουργκάς – Αλεξανδρούπολης. Το φιάσκο των επενδύσεων από το Κατάρ στον Αστακό. Το φιάσκο του «Μακεδονικού» ζητήματος. Το φιάσκο του Κυπριακού. Το φιάσκο της «Στρατηγικής Συνεργασίας» με τη Ρωσία. Το φιάσκο της «Στρατηγικής Συνεργασίας» με την Κίνα. Το φιάσκο του Μνημονίου και ο Τιτανικός του χειρισμού της οικονομικής κρίσης. Οι τίτλοι του Δημοσίου που είναι χρηματοπιστωτικά σκουπίδια. Η δημόσια περιουσία ανοιχτή πόρτα που κανείς δεν περνάει. Οι σκανδαλώδεις και ύποπτες «ιδιωτικοποιήσεις» της Ολυμπιακής και του ΟΤΕ, εκτός αγορών και κάτω από το τραπέζι. Και λέω μόνο τα τεράστια και πιο τρανταχτά.

Οι εντολοδόχες Κυβερνήσεις του Καθεστώτος πουλάνε και κανείς δεν αγοράζει. Η «πατριωτική» πόζα τους «δεν πουλάμε» είναι η ρητορική αντιστροφή του εξευτελιστικότερου «δεν αγοράζουν». Όχι μόνο δεν αγοράζει κανείς, όχι μόνο δεν επενδύει κανείς, αλλά και όποιος βρέθηκε κατά κακή του τύχη και λάθος επιλογή μέσα στη χώρα φεύγει άρον-άρον. Οι μεγάλες εταιρείες αποχώρησαν. Οι μεσαίοι πήραν ρίσκο, κήκαν και έφυγαν χάνοντας. Το Καθεστώς συμπεριφέρεται όπως ο κακός έμπορος που βλέπει τον πελάτη σαν αντικείμενο κερδοσκοπίας μιας χρήσης. Και τιμωρείται από την αγορά ανάλογα!

Εντολοδόχοι και αγωγοί έχουν το θράσος να κατακρίνουν τις αγορές για ανορθολογισμό στην καλύτερη περίπτωση! Και τους κερδοσκόπους – για τι ακριβώς; Επειδή αποτιμούν τη χώρα και τα εν αυτή στην πραγματική τους αξία, δηλαδή στην πραγματική τους χρησιμότητα, ή μάλλον αχρηστία.

Η χώρα περνάει κρίση ζωής και θανάτου, σαν αυτή της γέννησής της κατά την Επανάσταση του 1821. Το Καθεστώς, για να σωθεί το ίδιο μέσα στον όλεθρο της χώρας που προκάλεσε, καταλύει την ανεξαρτησία της χώρας επιμένοντας στο Ευρωπαϊκό Δόγμα που μας έχει καταστρέψει από το 1954. Θέλει να μας κάνει εξάρτημα μιας θολής «Ευρώπης», δηλαδή κατ' ουσίαν αποικία της εκάστοτε κύριας Ευρωπαϊκής Δύναμης ή Διευθυντηριακού Ευρωπαϊκού συνδυασμού. Θέλει να μετατρέψει μια νομισματική ένωση αγορών και μια οικονομική συνεργασία σε Ευρωπαϊκή διακυβέρνηση. Και όχι μόνο υποθηκεύει την κυριαρχία

της χώρας, αλλά και συντάσσεται με τους χαμένους της Ιστορίας. Η «Ευρώπη» χάνει συνεχώς τα τελευταία 100 χρόνια στον συσχετισμό ισχύος του Παγκόσμιου Συστήματος. Κατεβαίνει την κλίμακα ισχύος της Ιστορίας ενώ άλλες χώρες και περιοχές ανεβαίνουν. Και οι διαδικασίες αναπροσαρμογής έχουν επιταχυνθεί υπό την Αμερικανική Παγκόσμιο Ηγεμονία, η οποία δημιουργεί έντονη ροπή προς απελευθέρωση όλων των ανθρώπινων συστημάτων σε κοσμοϊστορικό επίπεδο. Το Άνυσμα της Ιστορίας δρα επιταχύνοντας τις εξελίξεις και ο χρόνος πυκνώνει.

Σε εποχή μεταβολών, με προκλήσεις δυναμικής νέας αρχής, βιώνουμε τον κίνδυνο αφανισμού: πάμε να βγούμε από την Ιστορία. Σε τέτοιες περιστάσεις η κοινωνία παίρνει την υπέρτατη κυριαρχία που της ανήκει στα χέρια της. Καταργεί το Σύστημα που την ζημιώνει. Απολύει το Καθεστώς με τους Εντολοδόχους του και τους Αγωγούς του και τους «Ηρακλείς» του. Και ξαναρχίζει από την αρχή. Καινούργια αρχή. Με παλιές αρχές, τις αρχές της ταυτότητάς της. Γιατί στον έσχατο κίνδυνο το «Γνώθι σαυτόν» ταιριάζει υπέρτατα. Είτε αντιμετωπίζουμε το μυστήριο της ανθρώπινης ύπαρξης, είτε μια βαθειά κρίση στην προσωπική ζωή του ατόμου, είτε μια τερματική απειλή για την ιστορική παρουσία μιας χώρας, η απορία στον πίνακα του Gauguin είναι καταλυτική.

«Από πού ερχόμαστε; Ποιοι είμαστε; Πού πηγαίνουμε;»

Όποιος βυθομετρήσει την απάντηση σε αυτές τις ερωτήσεις, έχει το κλειδί της λύσης, έχει το νήμα της Αριάδνης που βγάζει από τον Λαβύρινθο του ΝεοΕλληνισμού. Σκοτώνοντας τον Μινώταυρο του Καθεστώτος Leviathan.

Et primum delenda est tyrannis pessimorum.

[Δημοσιεύθηκε στον "ΠΑΤΡΙΝΟ ΤΥΠΟ" 21-2-2011]